

I aftonlugn.

(Öfvertryck ur Nornan.)



Kom, granne; skörden bärgas in,
 Din ria röker tätt vid min,
 Och kvällens sol förgyller
 Din stuga där, min stuga här.
 Tänd pipan! Dagen slutad är,
 Och mor sin gryta fyller.

Där bygga pojkarna sin kvarn. —
 Hvad skall det bli af dessa barn,
 Om deras fäder kifva?
 Hvad skall det bli af detta land,
 Om språk mot språk och hand mot hand
 Hvarandra sönderrifva?

Säg ej: Vi äro sju mot en!
 Den räkningen, som tycks så ren,
 Skall mycket dig förundra,
 När här en tredje kommer snart
 Och räknar lika uppenbart:
 I ären två mot hundra!

Väg icke massor! Massans mått
 Är styrkans råa öfverskott,
 Där makt vill rätt sig kalla.
 Väg broderplikt och mänskorätt,
 Väg hjärtelag och tänkesätt,
 Att rätt blir makt för alla.

Vi kommo två med östanbris
 Och västanstorm till snö och is,
 Att slåss om vilda skogen.
 Den ene kom med kors och svärd,
 Den andre bygde fredens härd
 Och tog sitt land med plogen.

Vår håg var skild, liksom vår väg.
 Jag vann, du vek, men steg för steg
 I sekellånga strider,
 Tils efter hårda kämpatag
 Vi slöto fosterbrödralag,
 Och det för alla tider.

Då stredo vi i samma led;
 Där jag var med, där var du med,
 När kriget tände flamman.
 Med samma lag och samma lott
 I sorg och fröjd, i ondt och godt
 Vi vuxo fast tillsamman.

Hur ha vi icke blandat blod,
 Vi två, på fält, där slaget stod,
 Och blod i barnets åder!
 Där du har stått, där har jag stått,
 Den dig förrådt, har mig förrådt;
 Hvem sviker? Hvem förråder?

Ej du, ej jag. Om jag har lärt,
 Att hålla gamla Sverge kärt,
 Som tappra fäders minne,
 Om det än på min tunga bor,
 Är Finland dock min vigda mor,
 Och hennes son är finne.

Och älskar du din sköna sång
 Från fäders tid, när du en gång
 Var främling i Europa,
 Så är du nu med sed och lag
 Europas äkta son, som jag:
 Vi höra ju tillhopa.

Hvi tvista då om språkens ljud?
 Säg, hvarför gaf oss Herren Gud,
 Att samma hjärta tjäna,
 Två ögons ljus, två armars stål,
 Om ej för att till samma mål
 En dubbel kraft förena?

Ve den oss båda skiljer åt
 Med fagra ord och ormalåt!
 Han splittrar, han försvagar,
 Han lämnar oss med klufven håg
 Till hjälplöst rof för tidens våg
 I våra pröfningsdagar.

Nu sjunker solen. Vän, godnatt!
 Ett trofast handslag, fritt och gladt,
 Förrän vi återvända!
 Ej skiljer man så lätt oss två:
 Ett enda är vårt folk ändå
 Och alt vårt land ett enda.

Z. TOPELIUS.

